

Una persona que va deixar una gran empremta a l'UJI - Mediterráneo - 19/06/2021

obituari

Manolo Quixal San-Abdon

Una persona que va deixar una gran empremta a l'UJI

Manolo Quixal San-Abdon (1957- 2021) descansa en un cementeri menut, ple de llum mediterrània, al seu poble, Càlig.

La seua empremta en la nostra universitat és inqüestionable. La universitat pública necessita persones coherents, competents, compromeses, solidàries, que desobeeixen quan cal fer-ho perquè la dignitat i l'ètica són imprescindibles en les decisions que prenem. Així era Manolo. Estimat per tothom, senzill, divertit, proper, intel·ligent, sempre fent costat.

Sindicalista compromès, sempre es va posicionar públicament contra qualsevol abús de poder actuant en favor de qualsevol víctima. Al llarg de la seua vida va ajudar a totes les persones que li van demanar ajuda. Va travessar el poder sense canviar ni els seus pensaments, ni les seues accions. Mai va renunciar als valors que defensava i va treballar per una universitat ètica i responsable socialment, arrelada al territori. Per exemple, com a vicerector va aconseguir que un castellonenc reconegut arreu del món, **Germà Colón**, fes donació de la seua biblioteca a la Universitat Jaume I, augmentant així els seus recursos d'investigació.

Va ser un professor molt competent i molt estimat pel seu estudiantat. Sabia despertar interès pel coneixement, el sabia compartir. La seua erudició està àmpliament reconeguda. L'estima genuïna per la ciència i pel seu poble el van portar a explorar un fals sostre en forma de volta de creueria, entre les dues sagristies de l'església, on va descobrir el denominat *Tresor de Càlig*, més de 180 llibres i uns 3.000 documents que es remunten fins al segle XIV. Aquesta documentació, deia, serviria per a conèixer millor com les persones del seu poble havien viscut i crescut com a societat i com a es-

►► Manolo Quixal.

tructura urbana. Deixa obertes moltíssimes vies perquè altres investigadors i investigadores hi aprofundisquen. Com sempre, obrint camí.

Mai es va vanagloriar de res del que feia, ni va buscar rèdit personal. A l'inrevés, la seua rectitud, la seua decència, la seua valentia, li proporcionaren molts mals de cap. Amb més persones com Manolo, la universitat avançaria com amb les botes de set llegües del gegant.

Era molt familiar i estava molt orgullós de la seua família, que Clara i ell van educar en aqueixos mateixos valors. No hi ha millor llegat per a la seua neta que el testimoni de com va viure, amb llibertat i elegància.

Et trobarem moltíssim aaltar, Manolo, l'amic que reia i plorava amb nosaltres. Aprenguérem tantes coses amb tu, de tu, que sempre formaràs part de les nostres vides. Gràcies al teu compromís per millorar i canviar tot el que calia, ara tenim moltes més coses per celebrar cada dia. La teua empremta continuarà donant fruit. Continuarem trencant el silenci quan siga necessari, com sempre defensaves. I brindarem per la teua humanitat.

Gràcies, amic, el millor de nosaltres, per tot. Ha estat un privilegi la teua amistat. ■

Consol Aguilar (Catedràtica del Departament d'Educació de la Universitat Jaume I)